

Akin Duzakin

Kjempen

ena

Ingen visste hvor Kjempen kom fra.
Ingen visste hvor lenge Kjempen hadde vært der.

Kjempen brydde seg ikke om noe eller noen.
Han gjorde akkurat som han ville.

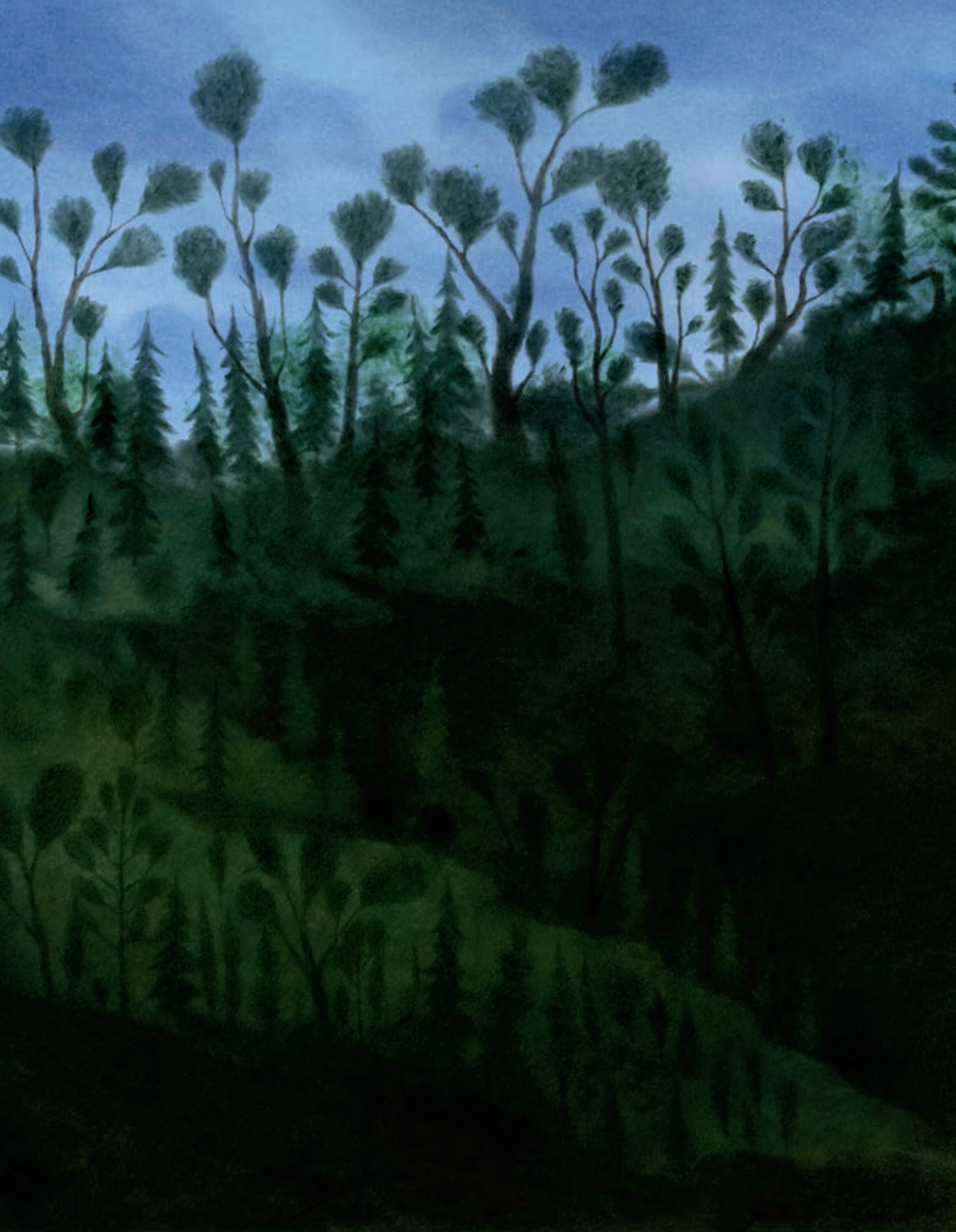
Han vokste seg sterkere. Han ble stadig villere.

Folk kjente seg aldri trygge, og måtte gjemme seg og være stille hele tiden.
Barna sluttet å være ute og leke. Voksne sluttet å le.

Nesten alle kjente noen som plutselig hadde forsvunnet, og som ingen hadde sett siden.

En kveld gikk Kjempen og lette etter noen han kunne ete.

Et kraftig vindkast fikk ham til å miste fotfestet, og han falt utfor et høyt stup.

Samme kveld var fru Klara på vei hjem sammen med sønnen sin.
De ble vettskremte da de så Kjempen som lå rett foran inngangen deres.

- Vi må flykte hvisket fru Klara. Akkurat da de skulle liste seg forbi Kjempen, våknet han. Han så fortumlet på dem, pustet tungt og spurte:

- Hvor er jeg? Kjempen virket usikker og redd.
Han snakket med gråten i halsen: - Jeg husker ingenting! Hvem er jeg?

Fru Klara så forundret på Kjempen.
Hvorfor brølte han ikke? Hvorfor slo han ikke?

Vi må prøve å komme oss unna, tenkte hun.

– Er dere vennene mine? spurte Kjempen. – Bor jeg her?
Han ville vite en masse om seg selv.

Fru Klara hadde ikke lyst til å fortelle om alt det vonde og forferdelige.
Hun sa med skjelvende stemme: – Vi kjenner hverandre, og vi er gode venner.

Kjempen følte seg både sliten og uvel, hadde vondt i hele kroppen. Han falt i søvn, og snart snorket han høyt. Nå hadde de ingen tid å miste.

Fru Klara og sønnen hennes pilte rundt og ga beskjed om at alle måtte samles på møteplassen. Der fortalte de hva som hadde skjedd.

Hva skulle de gjøre med Kjempen? Alle snakket i munnen på hverandre.
Da tok Ugla ordet og sa at de måtte gjøre alt de kunne for å hindre at Kjempen

noensinne skulle finne ut hvilket monster han hadde vært. Fra da av skulle ingen få lov til å snakke om de fryktelige og slemme tingene han hadde gjort.

Da det var sent og de skulle legge seg sa fru Klara:
– Nå trenger vi aldri å være redde mer. God natt og sov godt.

Og så kysset hun den vesle gutten sin.

I dagene som fulgte lyttet Kjempen veldig interessert til alt det folk hadde å fortelle om ham.

Hver dag lærte han nye ting om seg selv.
Han følte seg heldig over å ha så mange gode venner.

De fortalte Kjempen at han var glad i folk, og at han var veldig omsorgsfull.

De fortalte Kjempen hvor godhjertet han alltid hadde vært.

De fortalte Kjempen at det morsomste han visste var lek og moro og spill.

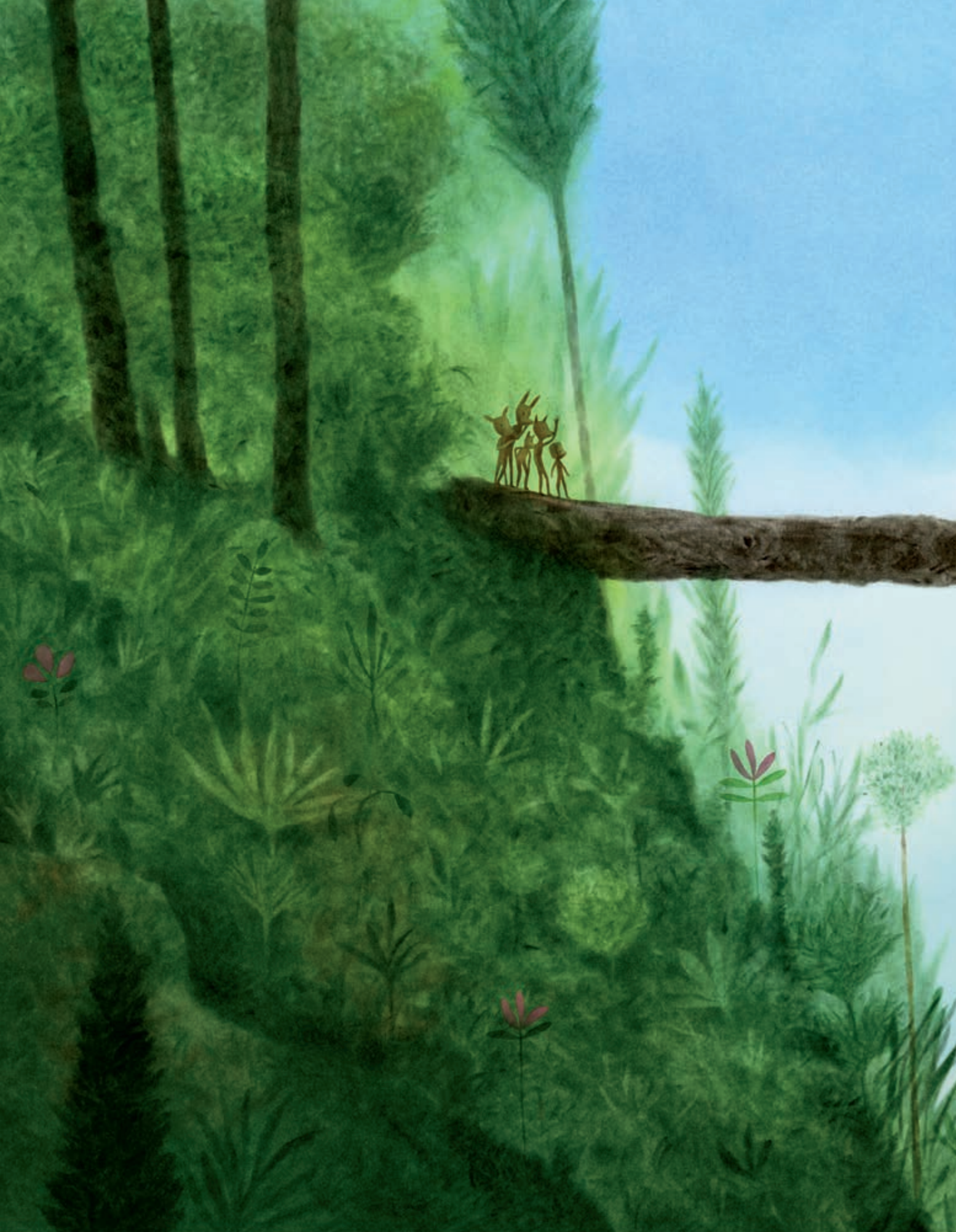
De fortalte Kjempen at han var veldig snill og hjelpsom.

De fortalte Kjempen at han var arbeidsom og nevenyttig og flink til å bygge og fikse ting.

De fortalte Kjempen at han alltid beskyttet dem mot farer,
og at han hjalp dem å finne mat.

De fortalte ham at det beste han visste var frukt og grønnsaker.

Årene gikk. Folk hadde ingen bekymringer lenger. De hadde nesten glemt hvor fælt de hadde hatt det før. De var lykkelige over å ha Kjempen.

Kjempen var lykkelig over å ha dem. Han hadde så mange gode venner rundt seg. Han kunne sitte hele natta og holde vakt, slik at alle kunne sove trygt.

Ena – et imprint i Vigmostad & Bjørke
Copyright © Vigmostad & Bjørke AS 2018

Tekst og illustrasjoner: Akin Duzakin
Design og sats: Ingeborg Ousland

Papir: Magno volume
Boken er satt med 12,5 pkt Collis

1. opplag 2018
ISBN: 978-82-419-1723-3

Spørsmål om denne boken kan rettes til
Vigmostad & Bjørke AS
Kanalveien 51
5068 Bergen
Telefon 55 38 88 00
Eller e-post til post@vigmostadbjorke.no
www.vigmostadbjorke.no
www.bakomslaget.no

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med
åndsverkloven eller avtaler om kopiering som er
inngått med Kopinor.

